

lobní nárok podle obsahu žaloby jest vyvozován z poměru veřejnoprávního, či soukromoprávního, a tu chybuje žalovaná v tom, stotožňujíc nárok žalobní s nárokem nezl. Ladislava M-a proti žalované na poskytování lékařského ošetření v době nemoci. Lze beze všeho přisvědčiti, že tento nárok nezl. Ladislava M-a jako člena okresní nemocenské pojišťovny spočívající na zákoně ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. zák., vyvěrá z poměru veřejnoprávního, to však neplatí o nároku žalobním. Jan M. neuplatňuje nárok jako člen okresní nemocenské pojišťovny ani jako zákonný zástupce nezl. Ladislava M-a, nýbrž činí tak jménem vlastním. Nejde tu ani o pohledávku, kterou nezl. Ladislav M. svému otci postoupil. Ze žaloby nijak nevysvitá, že žalobce pro svou osobu vstoupil do veřejnoprávního poměru k žalované. Jeho nárok je podle žaloby opřen o ustanovení §§ 1036, 1037, pokud se týče, § 1042 obč. zák., je tedy vyvozován jen z poměru soukromoprávního a patří tudíž tato věc na pořad práva před řádnými soudy (§ 1 j. n.). Obrana nepřipustnosti pořadu práva jest bezdůvodná a byla rekursním soudem právem zamítnuta. Poněvadž žalobní nárok není totožným s nárokem nezl. Ladislava M-a, nemá pro řešení otázky nepřipustnosti pořadu práva ve příčině nároku Jana M-a významu, že tento nezletilý zahájil o svém nároku spor před rozhodčím soudem nemocenské pojišťovny.

Čís. 9046.

V otázce, zda přes klid řízení bylo řádně pokračováno ve sporu ve smyslu § 1497 obč. zák., jest třeba zjistiti, za jakých okolností, na jakou dobu a k jakému účelu byl ujednán.

(Rozh. ze dne 20. června 1929, R I 410/29.)

Celá řada zaměstnanců žalovala zaměstnavatele o zaplacení služebních požitků. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se poklasný zaplacení služebních požitků. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl. Důvody: Soud první stolice zamítl žalobu, protože jest ve smyslu § 1486 promlčena, neboť přes to, že byla podána včas, ve lhůtě tří let ode dne dospělosti nároku, ode dne 23. března 1925, a nárok žalobní stal se dospělým jednak dne 1. ledna 1923, jednak dne 1. ledna 1924, nebylo však o žalobě řádně v řízení pokračováno, ježto dne 20. dubna 1925 bylo řízení ponecháno v klidu až do 15. září 1926, kdy k žalobcově návrhu sice bylo pokračováno, ale dne 27. října 1926 strany opět ponechaly řízení v klidu, a pokračováno bylo v řízení k žalobcově návrhu až teprve 9. července 1928. Prvý soud nevzal zřetel ke tvrzené žalobcem okolnosti, že po skončení sporu B-ova pod čís. jedn. C 71/25, do jehož skončení strany umluvily první klid, uzavřely strany opětnou úmluvu, že projednávati se bude jen jeden spor za každou skupinu zřízenců, za koláře, kováře, strojníky a ovčáky, a nepřipustil první soudce o tom důkazy, po-

kládaje je se svého stanoviska za zbytečny a dospěl k názoru, že přetržení promlčení ve smyslu § 1497 obč. zák. nenastalo. Učinil tak neprávem. Podle § 1497 obč. zák. nemá podání žaloby, nepokračoval-li žalobce řádně ve sporu, na počatě již promlčení vlivu, promlčení pokračuje dále, jakoby žaloba nebyla podána. Jest tudíž v souzeném případě rozřešiti otázku, zda žalobce ve sporu řádně pokračoval, ponechav řízení o žalobě, podané dne 23. března 1925, dvakrát v klidu, jak shora jest uvedeno. Klid řízení sám o sobě nepůsobí v každém případě nedostatek řádného pokračování v rozepří, naopak, byl-li klid řízení odůvodněn, jako v souzeném případě, kde žalobce tvrdí, že se stal z procesní hospodárnosti k ušetření procesních výloh, že totiž mezi stranami bylo umluveno projednávati za každou skupinu zřízenců jen jeden spor, nelze spatřovati v žalobcově jednání liknavost ve vedení sporu a jest míti za to, že předpoklad prvního soudce, že žalobce ve sporu řádně nepokračoval, v tomto případě nedopadá. Jest tedy pro tento spor důležitou tvrzená žalobcem okolnost, že strany uzavřely úmluvu projednávati jenom jeden spor za každou skupinu zřízenců, a jest důležitou i další otázka, zda spory, jimiž žalobce vede důkaz, byly skončeny a kdy a zda žalobce v tomto sporu ihned po právoplatném skončení rozepří, na jichž projednávání se smluvil, pokračoval, při čemž nelze nechat nepovšimnutým ustanovení § 1 zákona ze dne 26. března 1925, čís. 47 sb. z. a n., podle něhož žaloba byla včas podána, kdyby se podala kdykoliv do 31. března 1928. Těmito důležitými okolnostmi první soud se nezabýval a nabídnuté důkazy nepřipustil, nepovažuje je se svého stanoviska za rozhodné.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Rekurent nevyvrátil důvody odvolacího soudu, jež jsou v podstatě správné. Podle přednesu žalující strany byly zažalované pohledávky splatné 1. ledna 1923, pokud se týče 1. ledna 1924 a nemohlo tedy jejich promlčení nastati přede dnem 1. dubna 1928 (§ 1 zákona ze dne 26. března 1925, čís. 47 sb. z. a n.). Žaloba byla podána dne 23. března 1925 a řízení bylo ponecháno v klidu od 20. dubna 1925 do 15. září 1926, kteréhož dne žalující strana učinila návrh, by bylo v řízení pokračováno. Dne 27. října 1926 ponechaly strany řízení opět v klidu. Další návrh na pokračování v řízení učinila žalující strana teprve dne 9. července 1928. Podle toho byla by námitka promlčení důvodná, kdyby byl správný úsudek prvního soudu, že ve sporu nebylo řádně pokračováno, any strany ode dne 27. října 1926 ponechaly řízení v klidu. Podle názoru nejvyššího soudu je tento úsudek předčasný. Ponechaly-li strany řízení v klidu, byť i na dobu delší než tříměsíční (§ 168 c. ř. s.), nelze bezvýhradně tvrditi, že nebylo ve sporu řádně pokračováno. Pro posouzení této otázky je důležité, za jakých okolností byl klid řízení ujednán a jakého účelu mělo tím býti dosaženo. V souzeném případě žalující strana vyvracejíc námitku promlčení, tvrdila, že, když po skončení sporu B-ova (C 71/25) bylo navrženo pokračování ve všech sporech ostat-

ních, došlo opět k úmluvě, že se bude projednávat jen jeden spor za každou skupinu zřízenců (za koláře, kováře, strojníky, ovčáky atd.), ježto výsledek těchto sporů bude rozhodným i pro spory nyní projednávané, čímž zřejmě naznačila, že tyto spory měly podle úmyslu obou stran zůstati zatím v klidu, by se tím věc zjednodušila a ušetřilo se útrat sporů. K tomu budiž doloženo, že obě strany vycházejí ze skutkového předpokladu, že spory, o nichž strana žalující tvrdí, že měly býti podle úmluvy projednávány napřed (vesměs z roku 1926), nejsou dosud právoplatně skončeny. Dokud tedy nebude ve sporu zjištěno, za jakých okolností, na jakou dobu a k jakému účelu byl klid řízení dne 27. října 1926 ujednán, nelze se vysloviti o tom, zda se zřetelem na to, že řízení od tohoto dne až do dne 9. července 1928 zůstalo v klidu, nutno míti za to, že v řízení nebylo ode dne 27. října 1926 ve smyslu § 1497 obč. zák. řádně pokračováno (srv. Ehrenzweig 1925 § 133 II, rozh. Gl. U. nová řada XVIII 7373, rozh. 4180 sb. n. s., rozh. V 211 rak. nejv. soud. dvoru z roku 1923). Na rozřešení otázky posléz uvedené závisí rozhodnutí o námitce promlčení a podle toho rozhodnutí nechť první soud uváží, má-li další jednání rozšířiti i na jiné body, jež dosud zůstaly sporné.

Čís. 9047.

Ručení za škodu z provozu silostrojů.

Zákon ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák., se nevztahuje na automobilové stříkačky a jiné silostroje, jež neslouží k dopravě osob nebo věcí. Řidič automobilové stříkačky jest »třetí osobou« ve smyslu § 2 zák.

(Rozh. ze dne 20. června 1929, Rv II 7/29.)

Žalobkyně utrpěla úraz při srážce auta žalovaného, jež si k jízdě najala, s automobilovou stříkačkou. Žalobě, již se domáhala na žalovaném a na jeho řidiči náhrady škody, bylo vyhověno soudy všech tří stolic. Nejvyšším soudem mimo jiné z těchto

důvodů:

Pravoplatným trestním rozsudkem ze dne 24. ledna 1928 jest zjištěno, že řidič osobního auta Václav W. zavinil škodnou událost a tím poranění žalobkyně. Nepřichází tu tedy ohledně něho vyvíňovací důkaz podle § 2 aut. zák. vůbec již v úvahu, an jest civilní soud pravoplatným odsuzujícím trestním rozsudkem podle § 268 c. ř. s. vázán. Žalovaní ručí tedy za škodu podle § 1 aut. zák. Leč bylo uvážiti, zda nepochází škoda nebo její rozsah alespoň částečně i ze zavinění řidiče autostříkačky střetnuvší se s osobním autem (§ 2 poslední odstavec aut. zák.) Nižší soudy pochybily potud, pokud přihlížely k ustanovení § 3 aut. zák. a zabývaly se otázkou, zda jde o solidární ručení řidičů, pokud se týče vlastníků obou vozidel, osobního auta a hasičské automobilové stříkačky, neboť se zákon o povinném ručení z provozu silostroje vůbec nevztahuje na auto-